

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0006

Bilans obecnej sytuacji i przyszłe wyzwania związane z regulacją usług finansowych w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia (2015/2106(INI))

(2018/C 011/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę Komisji zatytułowaną „Tworzenie unii rynków kapitałowych” (COM(2015)0063) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 9 lipca 2015 r. na ten temat ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie przedstawione w dniu 25 lutego 2009 r. przez grupę wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE pod przewodnictwem Jacques’a de Larosière,
- uwzględniając „Raport o wpływie i rozliczalności nadzoru bankowego” Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego z lipca 2015 r.,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Przeszkody dla rozwoju głębokich i zintegrowanych unijnych rynków kapitałowych – wstępne refleksje” (SWD(2015)0013),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie unii rynków kapitałowych, przyjęte przez Radę do Spraw Gospodarczych i Finansowych w dniu 19 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. zatytułowany „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
- uwzględniając nieformalne sprawozdanie komisji ECON ⁽²⁾ pt. „Zwiększenie spójności unijnych przepisów dotyczących usług finansowych”, przyjęte przez komisję w dniu 30 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 maja 2014 r. zatytułowany „Zreformowany europejski sektor finansowy” (COM(2014)0279),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Przegląd gospodarczy programu działań w dziedzinie regulacji sektora finansowego” (SWD(2014)0158),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie oceny Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF) ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie celów i organizacji Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) (COM(2014)0508),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie funkcjonowania Europejskich Urzędów Nadzoru i Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (COM(2014)0509),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0268.

⁽²⁾ <http://www.europarl.europa.eu/document/activities/cont/201402/20140210ATT79138/20140210ATT79138EN.pdf>.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0202.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie finansowania długoterminowego gospodarki europejskiej (COM(2014)0168),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. pt. „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowiению prawa” (COM(2015)0215),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. pt. „Wniosek dotyczący porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowiения prawa” (COM(2015)0216),
 - uwzględniając raport Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z marca 2015 r. w sprawie regulacji dotyczących zaangażowania w dług państwowy ⁽²⁾,
 - uwzględniając raport końcowy Brytyjskiej Komisji Parlamentarnej ds. Norm Bankowych pt. „Zmieniając bankowość na dobre”,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8-0360/2015),
- A. mając na uwadze, że kryzys finansowy z lat 2007-2008 oraz jego rozległe negatywne skutki były między innymi spowodowane brakiem stosowania odpowiednich, wysokiej jakości regulacji usług finansowych w odniesieniu do coraz bardziej złożonych rynków i produktów; mając na uwadze, że w ostatnich latach uruchomiono ambitny program reform sektora finansowego UE, aby wzmocnić uregulowania finansowe i nadzór finansowy, przywrócić stabilność finansową i zapewnić większą odporność systemu finansowego na wstrząsy, ograniczyć zagrożenia dla podatników, a także aby lepiej służyć potrzebom inwestorów oraz zaspokajać potrzeby w zakresie finansowania gospodarki realnej; mając na uwadze, że mimo poprawy perspektyw wzrostu w Europie nie osiągnięto jeszcze pełnego ożywienia gospodarczego;
- B. mając na uwadze, że we wszystkich sektorach finansowych zaszły i wciąż zachodzą ogromne zmiany, m.in. w bankowości, ubezpieczeniach, na rynkach papierów wartościowych, rynku funduszy inwestycyjnych oraz w infrastrukturze rynków finansowych;
- C. mając na uwadze, że transpozycja i wdrożenie reformy uregulowań sektora finansowego wciąż trwają i nie zostały zakończone – w szczególności wiele ważnych reform, które wciąż czekają na realizację, oraz nie sfinalizowano jeszcze wielu aktów delegowanych i wykonawczych; mając na uwadze, że sektory bankowy i ubezpieczeniowy, a także rynki finansowe charakteryzują się nieustannymi zmianami i innowacjami, co wymaga stałej oceny regulacji dotyczących tych sektorów, aby zapewnić ich proporcjonalność i skuteczność, a tym samym ciągłe dostosowywanie tych regulacji;
- D. mając na uwadze, że rynek kapitałowy w Unii pozostaje rozdrobniony; mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych potencjalnie oferuje cenne ramy zapewniające równy dostęp do finansowania dla MŚP w całej UE oraz służące promocji innowacyjnych systemów finansowania w oparciu o rynek; mając na uwadze, że niedostatek kredytów dla MŚP i mikroprzedsiębiorstw wynika również z niestabilności gospodarczej oraz z braku ukierunkowanych rozwiązań dla gospodarki realnej; mając na uwadze, że często pojawiają się odwołania do opartego na rynku kapitałowym systemu obowiązującego w Stanach Zjednoczonych, który jednak zasadniczo różni się od opartego na sektorze bankowym systemu w UE, w związku z czym nie powinien być powielany ani wykorzystywany jako wzór do naśladowania; mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych stanowi szansę wzmocnienia rynków kapitałowych w UE poprzez uzupełnienie finansowania bankowego; mając na uwadze, że w USA po kryzysie finansowym sektor pożyczek bankowych dla firm rozwinął się silniej niż finansowanie oparte na rynkach kapitałowych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0161.

⁽²⁾ <http://www.esrb.europa.eu/pub/pdf/other/esrbreportregulatorytreatmentsovereignexposures032015.en.pdf?29664e3495a886d806863aac942fcdac>.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Obecna sytuacja i wyzwania dla obecnych uregulowań ramowych

1. zwraca uwagę, że komunikat Komisji zatytułowany „Zreformowany europejski sektor finansowy” zawiera wprawdzie pierwsze podsumowanie reform sektora finansowego, nie przedstawia jednak pełnej oceny ani analizy ilościowej ogólnych skutków oraz powiązań między poszczególnymi działaniami;
2. z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję pakiet inwestycyjny, w tym projekt unii rynków kapitałowych; podkreśla, że istnieje potrzeba uzupełniającego finansowania pozabankowego dla firm oraz że główną zasadą przy tworzeniu unii rynków kapitałowych musi być zwiększenie ukierunkowania na użytkowników końcowych rynków kapitałowych, tj. firmy i inwestorów; podkreśla, że wydajne i skuteczne ramy dla usług finansowych gwarantujące stabilność finansową są warunkiem wstępnym zwiększenia inwestycji (długoterminowych) oraz pobudzenia wzrostu w konkurencyjnej gospodarce europejskiej; podkreśla związek między stabilnością gospodarczą i finansową; podkreśla ponadto, że wiarygodne strategie polityki gospodarczej, skuteczne reformy strukturalne oraz rozsądna polityka budżetowa torują drogę dla dobrej kondycji i potencjału wzrostu realnej gospodarki w państwach członkowskich oraz w UE; dostrzega ważną rolę, którą rynki kapitałowe mogą odgrywać w celu zaspokajania potrzeb finansowych gospodarek państw członkowskich;
3. dostrzega, że trwający kryzys finansowy i zadłużeniowy doprowadziły do bezprecedensowych negatywnych skutków, w szczególności w odniesieniu do realnej gospodarki i pieniędzy podatników; w tym kontekście zwraca uwagę na regulacje finansowe uzgodnione przez instytucje europejskie w ostatnich pięciu latach, które wzmocniły architekturę finansową Europy na wypadek przyszłych kryzysów; z zadowoleniem przyjmuje plan działania Komisji na rzecz unii rynków kapitałowych; z zadowoleniem przyjmuje włączenie przez Komisję skutecznego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów, jako jednej z zasad stanowiących podstawy unii rynków kapitałowych;
4. docenia pozytywne skutki uregulowań finansowych, jeżeli chodzi o reagowanie na następstwa kryzysu finansowego; zwraca uwagę na zaniepokojenie coraz większym stopniem złożoności, przejawiającym się coraz większą liczbą coraz bardziej szczegółowych przepisów regulacyjnych i nadzorczych przyjmowanych na coraz większej liczbie poziomów, przewidujących wymogi na szczeblu międzynarodowym, europejskim i krajowym; zwraca uwagę, że złożone regulacje również odzwierciedlają złożoność rynków finansowych, w tym instrumentów finansowych, instytucji i infrastruktury rynkowej; podkreśla, że nadmiernie złożone regulacje oraz ściślejsze warunki wstępne mogą mieć negatywny wpływ na inwestycje; uważa, że należy również zająć się kwestią złożoności uregulowań w odniesieniu do ich zastosowania względem niefinansowych użytkowników końcowych produktów finansowych; podkreśla potrzebę ściślejszej międzynarodowej współpracy regulacyjnej w kontekście globalnym, zapewniającej większą rozliczalność;
5. podkreśla, że solidna i trwała unia rynków kapitałowych musi uwzględniać wzajemne zależności z innymi sektorami finansowymi, zbadać dodatkowe rynkowe źródła finansowania realnej gospodarki oraz opierać się przede wszystkim na ugruntowanych, istniejących strukturach; podkreśla konieczność przyjęcia kompleksowego podejścia do uregulowania usług finansowych w UE, w którym unia rynków kapitałowych przyczynia się do uzupełnienia finansowania bankowego; apeluje, aby unia rynków kapitałowych – przy całym swoim ukierunkowaniu na finansowanie przedsiębiorstw – uwzględniała również interesy konsumentów i inwestorów; w tym celu Komisja powinna ściśle współpracować z ERRS, europejskimi urzędami nadzoru oraz właściwymi organami krajowymi w celu rozwiązania wszelkich niespójności w podejściu, które mogłyby podkopywać cele unii rynków kapitałowych; zwraca się do Komisji o wykorzystywanie dobrze funkcjonujących najlepszych praktyk, aby rozwijać rynek kapitałowy dla całej Unii;
6. zauważa, że tworzenie przepisów nie zawsze jest najlepszą odpowiedzią polityczną oraz że należy odpowiednio brać pod uwagę środki nieustawodawcze i rynkowe;
7. wzywa Komisję do przyjęcia zintegrowanego podejścia do unii rynków kapitałowych oraz do zwrócenia uwagi na inne cele polityczne, takie jak rozwój jednolitego rynku cyfrowego i bieżące reformy w obszarze prawa spółek i ładu korporacyjnego; ponadto uważa, że Komisja powinna uwzględniać najnowsze osiągnięcia technologiczne; w związku z tym wyraża zaniepokojenie zagrożeniami dla cyberbezpieczeństwa i wzywa Komisję do zadbania o to, by kwestia ta stanowiła zintegrowaną część strategii UE;
8. uważa, że wydajne i skuteczne przepisy dotyczące usług finansowych w UE powinny być spójne, konsekwentne (również w ujęciu międzysektorowym), proporcjonalne i wolne od nadmiernej złożoności, nie powinny powielać innych rozwiązań i powinny zapobiegać niepewności prawa, arbitrażowi regulacyjnemu oraz wysokim kosztom transakcji; uważa ponadto, że przepisy te powinny umożliwiać pośrednikom wypełnianie swojej roli w kierowaniu funduszy do gospodarki realnej, ułatwiając tym samym jej finansowanie, a także służyć oszczędzającym i inwestorom, skutecznie przeciwdziałać zagrożeniom dla stabilności finansowej oraz podatników, zapobiegać ponownemu wystąpieniu kryzysów finansowych oraz chronić przed ryzykiem systemowym; jest zdania, że przepisy te powinny wносить wkład w pogłębienie jednolitego rynku i skupiać się na wymiernych celach, które można lepiej zrealizować na szczeblu Europejskim, jednocześnie pozostawiając przestrzeń dla finansowania innowacyjności z naciskiem na działania lokalne;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

9. wyraża zaniepokojenie ciągłymi problemami związanymi z numerem IBAN, który wciąż jest odrzucany jako nieważny w przypadku poleceń zapłaty z kont bankowych zarejestrowanych w państwach członkowskich innych niż państwo beneficjenta;

10. podkreśla konieczność inwentaryzacji ram usług finansowych przy zastosowaniu zarówno podejścia ilościowego, jak i jakościowego; zwraca uwagę, że tego rodzaju podsumowania przeprowadza się w innych jurysdykcjach, np. w USA; podkreśla, że ta inwentaryzacja powinna przyczynić się do stworzenia lepiej funkcjonujących rynków finansowych służących zaspokajaniu potrzeb w zakresie finansowania gospodarki realnej, między innymi poprzez likwidację luk, rozbieżności, niespójności, niekonsekwencji i nieproporcjonalności, nie powinna także podważać dotychczasowych osiągnięć legislacyjnych, pamiętając o wymogach zawartych w klauzulach przeglądowych przyjętych w każdym konkretnym akcie ustawodawczym, ani też – nie uprzedzając wyników – nie powinna być postrzegana jako działanie prowadzące do deregulacji;

11. uważa, że jednolity rynek usług finansowych służy przedsiębiorstwom, lecz ostatecznie musi przynosić korzyści klientom i inwestorom; podkreśla, że wciąż istnieje szereg barier i przeszkód dla transgranicznego dostępu, obrotu i inwestycji, w związku z czym należy przeanalizować te bariery i przeszkody oraz podjąć działania w celu ich likwidacji przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego poziomu ochrony inwestorów; przypomina, że ograniczenie barier dla przepływów kapitałowych może doprowadzić do wzmocnienia długofalowych perspektyw wzrostowych jedynie wówczas, jeśli ogólne zachęty dla przedsiębiorstw będą właściwie ustalone; ponadto zwraca uwagę na znaczenie dobrze rozwiniętego ekosystemu lokalnego, umożliwiającego mniejszym firmom przyciągnięcie kapitału na rzecz wzrostu;

12. uważa, że ochrona konsumentów niekoniecznie wiąże się z ogromnymi ilościami informacji, należy więc raczej położyć nacisk na jakość i zrozumiałość informacji, co umożliwi podjęcie odpowiednich decyzji – informacje muszą być relewantne, dokładne, porównywalne i wiarygodne, a przekazywać je należy terminowo i w sposób przyjazny dla użytkownika; obawia się, że nadmiar i złożoność rozmaitych informacji dla klientów może nie służyć rzeczywistym potrzebom klientów; uważa, że należy zachować odpowiednią równowagę, aby udzielać konsumentom informacji potrzebnych im do podejmowania świadomych decyzji i zrozumienia ewentualnego ryzyka, a zarazem aby nie obciążać niepotrzebnie przedsiębiorstw, w szczególności MŚP; wspiera dalszą digitalizację informacji; podkreśla, że doradcy finansowi i pracownicy udzielający porad konsumentom w instytucjach finansowych powinni być odpowiednio przeszkoleni i mieć czas niezbędny do tego, aby należycie obsłużyć klientów; podkreśla znaczenie skutecznych uprawnień nadzorczych, pozwalających w razie konieczności na ingerencję w sprzedaż produktów; zwraca uwagę, że najpóźniej do końca 2016 r. należy przedstawić europejską inicjatywę na rzecz lepszej i intensywniejszej edukacji finansowej, uwzględniając konkretne potrzeby każdego państwa członkowskiego, aby między innymi zapewnić pełną świadomość zalet i wad inwestycji na rynkach kapitałowych; podkreśla również, że edukacja finansowa powinna być skierowana do MŚP, aby nauczyć je, w jaki sposób korzystać z rynków kapitałowych; uważa, że większa przejrzystość umożliwi firmom, inwestorom i konsumentom zrozumienie komparatywnych kosztów i korzyści różnych usług świadczonych przez uczestników rynku, zwraca jednak zarazem uwagę, że większej przejrzystości musi towarzyszyć wartość dodana dla klientów lub właściwych organów nadzoru, a przejrzystość ta musi być ukierunkowana na praktyczne wykorzystywanie informacji i danych;

13. podkreśla, że dywersyfikacja aktywów, zarówno pod względem klas aktywów, jak i ich pochodzenia, przynosi korzyści w postaci lepszej dywersyfikacji ryzyka i dostosowania do potrzeb inwestorów; zaznacza, że celem regulacji ostrożnościowych nie jest faworyzowanie określonych klas aktywów; apeluje, aby podejście do regulacji opierało się na analizie ryzyka, a do tych samych rodzajów ryzyka stosowano te same przepisy, a także apeluje, aby podejście to uzupełniały inne ustandaryzowane środki; uważa, że odpowiednim krokiem jest bardziej szczegółowa kategoryzacja klas aktywów, w szczególności za pomocą utworzenia takich kategorii jak infrastruktura; uważa, że projekty infrastrukturalne same z siebie nie są mniej ryzykowne i domaga się odpowiednich uregulowań ostrożnościowych; popiera dalsze badania dotyczące ryzyka i korzyści związanych z infrastrukturą, w tym ujawnienie zastosowanej metodologii, aby móc wyciągnąć wnioski oparte na dowodach;

14. podkreśla, że podejście oparte na analizie ryzyka musi być spójne, w związku z czym należy również ograniczyć okazje do arbitrażu regulacyjnego; podkreśla konieczność przerwania powiązania między rządami a bankami na szczeblu krajowym dzięki pełnemu i spójnemu wdrożeniu w państwach członkowskich dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (BRRD) oraz przepisów dotyczących jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; zwraca uwagę na zalecenia Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego oraz Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ekspozycji banków na dług państwowy, które obejmują uważną analizę dalszych kroków; podkreśla, że strategie polityczne powinny wyraźnie uwzględniać zależności między ryzykiem indywidualnym a endogenicznym, szczególnie w przypadku, kiedy instytucje finansowe wykorzystują te same zatwierdzone przez regulatora standardowe modele ryzyka;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

15. zwraca uwagę na ewentualne niezamierzone konsekwencje wielorakich wymogów dotyczących kapitału, płynności i dźwigni dla transformacji terminów zapadalności, zapewnienia finansowania długoterminowego, pełnienia funkcji animatora rynku oraz tworzenia płynności, przypominając zarazem, że wymogi te wprowadzono w odpowiedzi na kryzys finansowy; obawia się, że nieproporcjonalne wymagania mogą zagrażać modelowi biznesowemu małych i średnich banków, a co za tym idzie mogą mieć niezamierzony wpływ na strukturę sektora finansowego; wzywa Komisję, aby we współpracy z organami nadzoru w trybie priorytetowym dokonała analizy tych konsekwencji dla sektorów bankowego i ubezpieczeniowego oraz możliwej komplementarności;

16. wyraża zaniepokojenie wzajemnym oddziaływaniem między prawodawstwem dotyczącym rynków finansowych a wymogami kapitałowymi w związku z tym, że nowe podmioty zostały ujęte jako podmioty regulowane w przeglądzie dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID), ale rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych nie zostało dostosowane tak, aby odzwierciedlać większą różnorodność typów firm;

17. wyraża zaniepokojenie faktem, że wyłączenia obowiązujące w rozporządzeniu w sprawie infrastruktury rynku europejskiego (EMIR) dla firm niefinansowych zostały częściowo zniesione w dyrektywie i rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych w odniesieniu do stosowania opłaty z tytułu korekty wyceny kredytowej; wzywa Komisję, aby lepiej pełniła swoją rolę polegającą na zapewnianiu spójności między różnymi wnioskami ustawodawczymi pod kątem podejścia politycznego i skutków;

18. jest zdania, że specjalistyczne postanowienia w istniejącym rozporządzeniu w odniesieniu do firm niefinansowych powinny zostać rozszerzone i dostosowane tak, aby ograniczały obciążenia administracyjne i nie obniżały dostępności kapitału dla gospodarki na przyszłe inwestycje; wzywa Komisję, aby podczas przeglądu EMIR odniosła się do trudności w stosowaniu złożonych systemów poprzez uproszczenie procedur, ale także aby wciąż uznawała zasadność wyłączenia w celu zadbania o to, by firmy niefinansowe nie były obciążane ustawodawstwem tworzoną dla uczestników rynku finansowego;

19. wzywa Komisję, aby podczas przeglądu EMIR przeanalizowała, jaki wpływ na odporność kontrahentów centralnych mogłoby mieć obniżenie jakości akceptowanego przez nich zabezpieczenia, oraz aby rozważyła, czy niektórzy uczestnicy rynku, tacy jak fundusze emerytalne, powinni być na stałe wyłączeni z centralnego rozliczania, jeśli ich uczestnictwo zmniejszyłoby stabilność całego systemu finansowego ze względu na przyjmowanie alternatywnych, niepieniężnych zabezpieczeń;

20. jest zaniepokojony brakiem dostępnych i atrakcyjnych (długoterminowych) produktów inwestycyjnych i niedrogich i odpowiednich produktów oszczędnościowych o odpowiednim poziomie ryzyka dla konsumentów; ponownie podkreśla konieczność zapewnienia inwestorom i konsumentom szerokiego wyboru, gdyż zaufanie inwestorów jest kluczem do zwiększenia inwestycji; podkreśla, że należy stworzyć warunki sprzyjające innowacjom w zakresie produktów finansowych, które doprowadzą do większej różnorodności i większych korzyści dla gospodarki realnej, a także bardziej zdecydowanie zachęca do inwestycji, oraz które mogą przyczynić się do zapewnienia odpowiednich, bezpiecznych i trwałych emerytur (np. paneuropejski produkt emerytalny (PEPP) o prostej i przejrzystej strukturze); wzywa europejskie urzędy nadzoru, aby w zgodzie ze swoim mandatem analizowały trendy konsumenckie i składały odnośne sprawozdania, w szczególności w odniesieniu do produktów detalicznych;

21. z zadowoleniem przyjmuje różnorodność modeli biznesowych; apeluje o odzwierciedlenie tej różnorodności w regulacjach i nadzorze, przy pełnym uwzględnieniu charakteru, rozmiaru, stopnia ryzyka i złożoności odnośnych podmiotów, pod warunkiem przestrzegania zasad uczciwej konkurencji i skutecznego nadzoru; przypomina, że różnorodność sposobów finansowania jest zaletą;

22. uważa, że skuteczna unia rynków kapitałowych powinna umożliwiać unijnym firmom każdej wielkości i na różnych etapach rozwoju dostęp do unijnych rynków kapitałowych w sposób przyjazny dla użytkownika, wydajny i tani; uważa, że regulacje nie powinny komplikować notowań giełdowych i nie powinny uniemożliwiać firmom nienotowanym wejścia na giełdę; podkreśla, że konieczny jest ulepszony system uregulowań rynku pierwotnego, aby ułatwić zdobywanie funduszy przy jednoczesnym zapewnieniu stosownych poziomów ochrony inwestorów; podkreśla potencjał innowacyjnego finansowania rynkowego, w szczególności możliwości technologii finansowych, w tym finansowania społecznościowego i pożyczek społecznościowych, i podkreśla konieczność ulepszenia odnośnych wymogów regulacyjnych; wzywa Komisję, aby stworzyła warunki sprzyjające powstawaniu tych nowych modeli, dokonała ich analizy i promowała je, traktując priorytetowo ich wymiar transgraniczny i zapewniając ograniczenie barier wejścia na rynek; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich z rozwijającymi się sektorami rynków kapitałowych poprzez jej Służbę ds. Wspierania Reform Strukturalnych.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

23. apeluje o odpowiedni i jasny podział kompetencji między UE a organy krajowe, zwracając uwagę, że krajowe organy nadzoru lepiej znają uwarunkowania rynku lokalnego; podkreśla, że należy zapewnić efektywność Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, równe warunki działania i przejrzystość oraz że należy unikać konfliktów interesów między organami nadzorczymi a podmiotami nadzorowanymi; jest zaniepokojony skutkami uniwersalnego podejścia nadzorczego stosowanego w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego w odniesieniu do mniejszych podmiotów aktywnych głównie na szczeblu krajowym;

24. zwraca uwagę na postępy w tworzeniu unii bankowej, podkreślając jej kluczową rolę w niwelowaniu wzajemnych zależności między ryzykiem państw a ryzykiem banków oraz w ograniczaniu ryzyka systemowego dzięki wspólnym działaniom; odnotowuje fakt, że krok po kroku zbliżamy się do utworzenia unii bankowej; podkreśla, że wymagane jest pełne i terminowe wdrożenie istniejącego prawodawstwa; zwraca uwagę na dyskusje wokół europejskiego systemu gwarantowania depozytów, w odniesieniu do którego Parlament będzie podejmował decyzje jako współprawodawca; podkreśla, że celem jest uniknięcie pokusy nadużycia i wprowadzenie zasady odpowiedzialności jako motywu przewodniego; krytykuje niską wrażliwość na ryzyko w wyliczeniach składek na jednolity fundusz restrukturyzacji; docenia wysiłki na rzecz przyjęcia rozporządzenia w sprawie reformy strukturalnej banków;

25. podkreśla, że przed podjęciem jakichkolwiek prób znaczącej zmiany przyjętego prawodawstwa należy je najpierw wdrożyć i wyegzekwować jego stosowanie; podkreśla, że szybka transpozycja dyrektywy 2014/59/UE do prawa krajowego oraz wystarczające finansowanie i efektywność jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą mieć najwyższy priorytet, dlatego należa na pełne wdrożenie tych środków w ramach odpowiednich przepisów ustawodawczych; podkreśla w związku z tym, że podstawowe znaczenie ma rozdzielenie takich bezpośrednich wzajemnych powiązań budżetów państwowych z ryzykiem bankowym, które stwarzają duże zagrożenie dla stabilności finansowej; zwraca uwagę, że ze względu na brak przepisów dotyczących postępowania z państwami, które w związku z wysokim zadłużeniem straciły dostęp do rynków finansowych, działania często podejmuje się zbyt późno, co może negatywnie wpływać na stabilność finansową;

26. ponownie podkreśla potrzebę zapewnienia równych warunków działania w UE, w tym również w odniesieniu do banków podlegających Jednolitemu Mechanizmowi Nadzorczemu oraz banków nieuczestniczących państw członkowskich, i zachęca do pełnego włączenia państw członkowskich spoza strefy euro do unii bankowej, zwracając uwagę, że niektóre elementy obecnie przewidują dobrowolny udział; wzywa Komisję, aby zadbała o dalszy rozwój jednolitego rynku, uznając jednocześnie specyfikę krajową; wzywa Komisję, aby nadal utrzymywała zdecydowaną postawę, jeżeli chodzi o uregulowanie i nadzór bankowości równoległej i działalności parabankowej, aby ograniczyć ryzyko systemowe i zwiększyć przejrzystość; z zadowoleniem przyjmuje duże postępy, jakie osiągnięto w obszarze regulacji europejskiego sektora ubezpieczeń dzięki wejściu w życie systemu Wypłacalność II od dnia 1 stycznia 2016 r., który musi zostać poddany ocenie i ewentualnie dalej rozwijany, z uwzględnieniem międzynarodowych przepisów dotyczących globalnych ubezpieczycieli o znaczeniu systemowym;

27. zdaje sobie sprawę, że MŚP – ze względu na swój specyficzny charakter, rozmaite profile ryzyka i różnorodność w całej Europie – tradycyjnie polegają na finansowaniu bankowym; wzywa Komisję, aby we współpracy z europejskimi urzędami nadzoru, EBC i organami krajowymi oceniła, czy możliwości finansowania MŚP są wystarczające, przeanalizowała przeszkody dla dywersyfikacji kanałów finansowania i korzyści z takiej dywersyfikacji, a także zbadała, w jaki sposób umożliwić bankom i instytucjom niebędącym bankami zwiększenie finansowania MŚP, poszerzając wybór dla firm w zakresie różnych metod finansowania różnych etapów ich rozwoju; przypomina o znaczeniu takich narzędzi jak „współczynnik wsparcia MŚP”; proponuje, by inicjatywy na rzecz poprawy finansowania MŚP rozszerzono na przedsiębiorstwa rozpoczynające działalność, mikroprzedsiębiorstwa i firmy o średniej kapitalizacji; podkreśla potencjał innowacyjnych i w dużej mierze niewykorzystanych dróg finansowania MŚP, w tym pożyczek społecznościowych, finansowania społecznościowego i ofert na rynku niepublicznym, zwraca również uwagę na potrzebę ulepszenia odnośnych wymogów regulacyjnych;

28. podkreśla znaczenie szybkiego wdrożenia przyjętych już środków, które odpowiadają celom unii rynków kapitałowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego wykorzystywania kategorii rynku rozwoju MŚP w przyszłych regulacjach dotyczących usług finansowych;

29. uważa, że spółki powinny mieć dostęp do odpowiedniego wyboru rodzajów rynku w UE w zależności od ich rozmiaru, złożoności i oczekiwań w zakresie pozyskiwania funduszy oraz podkreśla potrzebę posiadania głębszych, bardziej zintegrowanych ogólnoeuropejskich rynków kapitałowych, które są odrębne, ale kompatybilne z regionalnymi lokalnymi rynkami o zasadniczym znaczeniu;

30. z zadowoleniem przyjmuje zbliżający się przegląd dyrektywy w sprawie prospektu emisyjnego; podkreśla, że przegląd ten powinien być ukierunkowany na redukcję kosztów oraz uproszczenie procedur dla MŚP przy jednoczesnym zachowaniu odpowiedniej równowagi w odniesieniu do ochrony inwestorów;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

31. docenia podejmowane obecnie wysiłki na rzecz stworzenia bardziej przejrzystego rynku sekurytyzacji, gwarantującego wysokie standardy tego procesu, pewność prawną i porównywalność instrumentów sekurytyzacji; podkreśla potrzebę stworzenia repozytorium danych; podkreśla, że w związku z ryzykownością sekurytyzacji, zwłaszcza sekurytyzacji syntetycznej, którą uwidocznił kryzys, konieczne są surowe wymogi dotyczące aktywów bazowych wysokiej jakości oraz kalibracji zgodnie z aktualnym profilem ryzyka oraz świadomością ryzyka wszystkich uczestników rynków sekurytyzacji, uznając jednak odmienne doświadczenia w UE i Stanach Zjednoczonych; podkreśla, że nie można obniżać wymogów zatrzymania ekspozycji, aby uniknąć pokusy nadużycia; podkreśla potrzebę rozważenia niezależnego potwierdzenia zgodności z kryteriami kwalifikującymi; wzywa Komisję do przeprowadzenia w trybie priorytetowym dokładnej oceny ryzyka i korzyści wynikających z sekurytyzacji dla MŚP, inwestorów i stabilności finansowej oraz zbywalności instrumentów sekurytyzacyjnych, a także do przedstawienia Parlamentowi odnośnego sprawozdania;

32. uważa, że podejście ukierunkowane na większą standaryzację produktów i procedur może ograniczyć złożoność, ale także zintensyfikować ryzyko koncentracji; wyraża niepokój w związku z zagrożeniem, że uczestnicy rynku mogą uciekać w tym samym kierunku w przypadku wystąpienia napięć na rynku, i apeluje o zapewnienie odpowiednich zabezpieczeń i odpowiedniego nadzoru na właściwym szczeblu w odniesieniu do rozwoju wysokiej jakości rynku sekurytyzacji;

33. podkreśla konieczność ulepszenia wymogów sprawozdawczych dotyczących treści i częstotliwości oraz obszarów sprawozdawczych, między innymi dzięki zapewnieniu podmiotom jednego punktu kontaktowego, aby uniknąć powielania wymogów i kanałów sprawozdawczych; wzywa Komisję, europejskie urzędy nadzoru i Jednolity Mechanizm Nadzorczy do zbadania, które dane są rzeczywiście potrzebne, do dostosowania modeli oraz zapewnienia uproszczeń, a dla MŚP – zwolnień; podkreśla, że przekazywanie danych jest najbardziej przydatne dla organów nadzoru, jeśli są one możliwe do zbadania i spójne w skali międzynarodowej; uważa za konieczne zastosowanie odpowiedniego podejścia do opracowywania analitycznego zbioru danych dotyczących kredytów (AnaCredit); jest zdania, że zakres i poziom szczegółowości należy poddać dalszej ocenie w odniesieniu do jej kosztów i korzyści;

34. zwraca się do Komisji i organów nadzoru o zbadanie powiązań między międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej (MSSF) a wymogami ostrożnościowymi, ponieważ większa spójność służyłaby zarówno gospodarce, jak i organowi nadzoru ostrożnościowego, a także o dokonanie analizy wpływu rachunkowości podatkowej na fundusze własne; popiera próby harmonizacji definicji kredytów zagrożonych;

35. wzywa do znacznego ograniczenia zjawiska faworyzowania finansowania dłużnego względem finansowania kapitałowego, aby zwiększyć odporność gospodarczą i alokację kapitału, a także wzmocnić unię rynków kapitałowych, dzięki czemu finansowanie kapitałowe będzie bardziej atrakcyjne dla emitentów i inwestorów; podkreśla, że podatek od transakcji ma wpływ na płynność na rynku, zwłaszcza w krótkim okresie, a także przyczynia się do ograniczenia nadmiernej spekulacji;

36. podkreśla, że oprócz wprowadzania regulacji i sprawowania nadzoru należy także nadal dążyć do zmiany kulturowej w sektorze finansowym; apeluje do wszystkich podmiotów działających w sektorze finansowym, w tym banków, instytucji niebędących bankami, krajowych banków centralnych oraz EBC, aby w ramach swoich organizacji dążyły do zmiany kulturowej i wzmocnienia kultury przestrzegania przepisów i procedur, tak by postawić na pierwszym miejscu interes klientów, zapewnić system odpowiedzialności dla głównych menedżerów, zagwarantować długoterminową strategię działania uczestników rynków finansowych oraz przyczynić się do dywersyfikacji źródeł finansowania; podkreśla korzyści płynące z zastosowania podejścia do finansowania opartego na długoterminowym partnerstwie oraz ze zdywersyfikowanego europejskiego sektora bankowego, przywiązującego dużą wagę do bankowości relacyjnej, dla konsumentów, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, zwłaszcza pod względem zmniejszenia asymetrii informacyjnych, w tym również dzięki instrumentom dostępnym za pomocą nowych technologii cyfrowych;

37. wzywa do wspierania dodatkowych podmiotów przyznających ratingi, aby zwiększyć konkurencję na tym wysoce skoncentrowanym rynku; przypomina, że do końca 2016 r. Komisja ma opublikować sprawozdanie dotyczące adekwatności i wykonalności projektu utworzenia europejskiej publicznej agencji ratingowej dla długu państwowego i/lub europejskiej fundacji ratingów kredytowych dla wszystkich innych ratingów kredytowych; krytykuje wysokie koszty ponoszone przez MŚP w związku z uzyskiwaniem zewnętrznych ratingów kredytowych; podkreśla potrzebę dalszego zbadania możliwości zapewnienia ratingu MŚP w sposób porównywalny i przystępny cenowo, w tym zaawansowanej metody wewnętrznych ratingów; apeluje do Komisji o kontynuowanie wysiłków mających na celu eliminację asymetrii informacyjnych;

38. wzywa do silniejszego ukierunkowania działań politycznych na globalną konkurencyjność sektorów finansowych UE, zaznaczając, że należy unikać przy tym obniżania na wyścigi standardów regulacyjnych oraz powodowania szkód dla stabilności finansowej i ochrony konsumentów; podkreśla, że ogólnoeuropejską unię rynków kapitałowych należy postrzegać w kontekście wzmocnienia konkurencyjności europejskiego biznesu i gospodarki UE; podkreśla, że sprawnie działający sektor finansowy jest warunkiem koniecznym efektywnej alokacji kapitału, a tym samym wzrostu;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

39. podkreśla znaczenie ram międzynarodowych, jeżeli chodzi o zakres, metodologie i implikacje dla ram unijnych; wzywa państwa członkowskie, Radę, Komisję i europejskie urzędy nadzoru do wzmocnienia pozycji UE, aby zwiększać jej wpływ i wspierać ustawodawstwo przyjęte przez nią w ramach demokratycznego procesu; podkreśla potrzebę osiągnięcia spójności nowych uregulowań zarówno z europejskim dorobkiem prawnym, jak i z wytycznymi międzynarodowymi, a także konieczność proporcjonalnego wdrożenia, między innymi jeżeli chodzi o zakres, aby uniknąć zbędnych rozbieżności i powielania przepisów; uważa, że są to warunki konieczne osiągnięcia nadrzędnych celów, jakimi są promowanie długoterminowej stabilności globalnej, utrzymanie atrakcyjności Europy dla inwestorów międzynarodowych oraz uniknięcie niepotrzebnych szkodliwych skutków dla konkurencyjności sektorów finansowych UE; przypomina o zasadzie lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, zapisaną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej; uważa, że europejskie urzędy nadzoru powinny być włączone do dyskusji dotyczących globalnych zasad regulacyjnych w organach ustanawiających międzynarodowe standardy; podkreśla, że należy dalej wzmacniać dialog regulacyjny ze Stanami Zjednoczonymi; w tym kontekście ponownie podkreśla, że kwestie regulacyjne dotyczące usług finansowych powinny być uwzględnione w stosownych przypadkach w negocjacjach międzynarodowych;

40. podkreśla, że do usunięcia przeszkód w dostępie do rynku i opracowania odnośnych ram regulacyjnych potrzebne są decyzje o równoważności, przy czym należy pamiętać o tym, że takie jednostronne decyzje muszą przynosić korzyści europejskim przedsiębiorstwom i konsumentom, a równoważność z innymi jurysdykcjami może potencjalnie zwiększać wpływy kapitałowe i przyciągać do Europy dalsze inwestycje; podkreśla, że należy ewoluować w kierunku spójnego i konsekwentnego systemu rozsądnego wzajemnego uznawania jednakowych lub podobnych standardów;

41. zwraca się do Komisji o zaproponowanie spójnych, konsekwentnych, przejrzystych i praktycznych przepisów ramowych dotyczących procedur i decyzji w sprawie równoważności w odniesieniu do krajów trzecich, z uwzględnieniem analizy opartej na wynikach oraz międzynarodowych standardów lub umów; domaga się, by wszystkie decyzje w sprawie równoważności podejmowano za pomocą aktów delegowanych; uważa, że europejskie urzędy nadzoru powinny odgrywać odpowiednią rolę w dostosowaniu ocen krajów trzecich na potrzeby decyzji w sprawie równoważności;

Lepsze uregulowanie usług finansowych w UE

42. uważa, że warunkiem wstępnym poprawy regulacji finansowych są solidne uregulowania ramowe i stosowanie przez państwa członkowskie obowiązującego *acquis*; podkreśla, że efektywne, wydajne i spójne wdrożenie ustawodawstwa ma kluczowe znaczenie, i wzywa Komisję do regularnego przedstawiania Parlamentowi sprawozdań na temat stanu transpozycji i wdrożenia ustawodawstwa i – w stosownych przypadkach – postępowań w sprawie uchybienia wszczętych przeciwko państwom członkowskim; nalega, aby państwa członkowskie odpowiednio egzekwowały ustawodawstwo; uważa, że nadmierne rygorystyczne wdrażanie przepisów nie ułatwia funkcjonowania rynku wewnętrznego i konkurencji; uważa, że przyciąganie biznesu dzięki dyskrecjonalnemu stosowaniu niższych standardów również nie ułatwia funkcjonowania rynku wewnętrznego; zwraca się do Komisji, aby przeprowadziła dogłębną analizę wszelkich podjętych przez państwa członkowskie środków wdrażających w sposób nadmierne rygorystyczny przepisy w obszarze ustawodawstwa finansowego i aby przedstawiła Parlamentowi odnośne sprawozdanie do końca 2016 r.;

43. apeluje do państw członkowskich, aby zobowiązały się do dotrzymania ustalonych terminów transpozycji dyrektyw, ponieważ stanowi to nie tylko wymóg prawny, ale jest też kluczem do uniknięcia zbędnych opóźnień w pełnym wdrażaniu ustawodawstwa oraz częściowego lub nierównego stosowania przepisów w Unii, co może prowadzić do braku równych warunków działania dla różnych podmiotów oraz do innych rodzajów zakłóceń;

44. podkreśla konieczność poprawy jakości i współpracy międzysektorowej w odniesieniu do projektów przygotowywanych przez Komisję lub europejskie urzędy nadzoru oraz procesów ich opracowywania, w tym dotrzymywania terminów, ustalania priorytetów i unikania powielania działań; podkreśla, że podczas prowadzenia tych działań należy unikać powielania przepisów aktu podstawowego w aktach delegowanych, ale również sytuacji, w których decyzje polityczne, które powinny być podejmowane w ramach aktu podstawowego, są pozostawione dla aktów delegowanych;

45. wzywa Komisję, aby umożliwiła na wczesnym etapie udział wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, w tym na szczeblu grup ekspertów; wzywa Komisję do zapewnienia zrównoważonego udziału zainteresowanych stron w konsultacjach dzięki uwzględnieniu ich różnorodności i zapewnieniu bardziej sprzyjających warunków dla uczestnictwa mniejszych podmiotów reprezentujących przedsiębiorstwa, konsumentów i społeczeństwo obywatelskie, w tym pod względem sposobu organizacji konsultacji i zadawania pytań;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

46. z zadowoleniem przyjmuje cele programu lepszego stanowienia prawa; dostrzega ogólną potrzebę badania stosowności regulacji teraz i w przyszłości; jednakże stosowność ta nie może być oddzielana od funkcjonowania sektora finansowego jako całości; podkreśla rolę programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) w osiągnięciu efektywnego i konsekwentnego uregulowania usług finansowych uwzględniającego w sposób należyty zasadę proporcjonalności oraz we wsparciu dla działań inwentaryzacyjnych; wzywa do większego zaangażowania Parlamentu w podejmowanie decyzji i dokonywanie ocen dotyczących REFIT; przypomina, że należy położyć nacisk na doskonalenie regulacji, a nie deregulację; podkreśla, że zapewnienie przejrzystości, prostoty, dostępności i uczciwości na całym rynku wewnętrznym powinno być częścią programu lepszych regulacji dla konsumentów; podkreśla, że UE nie może stwarzać niezamierzonego obciążenia związanego z przestrzeganiem przepisów, podejmując działania w celu zapewnienia większej harmonizacji w ramach unii rynków kapitałowych;

47. uważa, że europejskie urzędy nadzoru oraz Jednolity Mechanizm Nadzorczy mają do odegrania kluczową rolę w osiągnięciu celów lepszego stanowienia prawa i nadzoru; podkreśla rolę europejskich urzędów nadzoru i Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego w zapewnianiu spójności i konsekwencji między różnymi elementami ustawodawstwa, zmniejszaniu niepewności, ograniczaniu arbitrażu regulacyjnego oraz wspieraniu wzajemnie korzystnej współpracy między uczestnikami rynku; podkreśla, że europejskie urzędy nadzoru oraz Jednolity Mechanizm Nadzorczy muszą być odpowiednio finansowane i dysponować wystarczającą liczbą pracowników, jeżeli mają wypełnić zadania powierzone im przez współprawodawców;

48. podkreśla, że rewizja rozporządzeń w sprawie europejskich urzędów nadzoru musi uwzględniać przepisy dotyczące rozliczalności i przejrzystości służące ściślejszemu nadzorowi ze strony Parlamentu, jak określono w rozporządzeniach w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także musi wzmocnić niezależność europejskich urzędów nadzoru od Komisji; uważa, że należy koniecznie zbadać możliwości zwiększenia udziału Europejskiego Urzędu Nadzoru na szczeblu doradczym w trakcie fazy poziomu 1, przy jednoczesnym poszanowaniu uprawnień współprawodawców;

49. podkreśla konieczność zadbania o wzajemne powiązania, spójność i konsekwencję między aktami podstawowymi a aktami delegowanymi i wykonawczymi; ponownie podkreśla, że decyzje polityczne muszą być podejmowane przez współprawodawców w akcie podstawowym i nie powinny być pozostawiane aktom delegowanym, które „uzupełniają lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego” (art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej); nalega, by przy sporządzaniu aktów delegowanych i wykonawczych oraz wytycznych Komisja i europejskie urzędy nadzoru trzymały się uprawnień określonych w aktach podstawowych i przestrzegały uzgodnień między prawodawcami; ubolewa, że w przeszłości podczas opracowywania aktów wykonawczych organy nadzoru nie zawsze postępowały zgodnie z mandatem przewidzianym przez europejskich prawodawców; ubolewa, że koordynacja między Komisją (akty delegowane) a europejskimi urzędami nadzoru (standardy techniczne) jest niewystarczająca i dlatego może negatywnie wpływać na jakość zgodności, w szczególności w przypadku, gdy szczegółowe wymogi są przyjmowane dopiero na krótki czas przed terminem wdrożenia aktu podstawowego;

50. wzywa Komisję do w pełni rozdzielnego przyjmowania zarówno aktów delegowanych, jak i wykonawczych, oraz do unikania podejścia „pakietowego”, aby umożliwić terminowe przyjmowanie tych aktów;

51. wzywa Komisję, aby zapewniła przejrzystość wszystkich przedstawionych przez europejskie urzędy nadzoru poprawek do projektu regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych względem współprawodawców i stron zainteresowanych;

52. podkreśla, że wczesna kontrola prawna przeprowadzana przez Komisję nie powinna ograniczać przejrzystości tego procesu względem Parlamentu ani prawa Parlamentu do wydania opinii w ramach konsultacji; domaga się, by w trakcie procesu opracowywania projektów europejskie urzędy nadzoru proaktywnie przekazywały Parlamentowi w sposób regularny, kompleksowy i niezwłoczny wstępne projekty i informacje o postępach prac, oraz by konsultowały się z Parlamentem na ich temat;

53. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru, aby w pełni przestrzegały określonych przez współprawodawców terminów przedkładania dokumentów oraz przekazywały współprawodawcom wyjaśnienia w przypadku przewidywanych opóźnień;

54. przypomina europejskim urzędów nadzoru, że wytyczne, zalecenia i standardy techniczne podlegają zasadzie proporcjonalności; wzywa europejskie urzędy nadzoru do przyjęcia ostrożnego podejścia do zakresu i liczby wytycznych, zwłaszcza w przypadku, gdy akt podstawowy nie przewiduje wyraźnie odnośnych uprawnień; zwraca uwagę, że takie restrykcyjne podejście jest wymagane również z uwagi na ograniczone zasoby europejskich urzędów nadzoru oraz konieczność określenia priorytetów ich działań, przy czym praktyczne ograniczenia skutecznego nadzoru nie mogą być determinowane przez ograniczenia budżetowe, i apeluje o zapewnienie europejskim urzędów nadzoru wystarczających zasobów, aby umożliwić im prowadzenie wiarygodnego, niezależnego i skutecznego nadzoru w ramach wykonywania swojego mandatu;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

55. wzywa europejskie urzędy nadzoru do korzystania z przysługującego im prawa do domagania się informacji o tym, w jaki sposób państwa członkowskie stosują akty podstawowe, oraz do bardziej regularnego przeprowadzania wzajemnej oceny dotyczącej właściwych organów krajowych, aby wzmocnić zbieżność praktyk nadzorczych państw członkowskich;

56. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru, aby regularnie publikowały na swoich stronach internetowych skonsolidowane wersje przepisów dotyczących usług finansowych w UE, w tym podsumowania, które mogą być oceniane i zrozumiane przez przedsiębiorstwa, konsumentów, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i inne podmioty; uważa, że utworzenie wspólnego rejestru zawierającego odniesienia do krajowych aktów wdrażających, stanowi opcję wartą rozważenia;

Dalsze działania

57. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru do przeprowadzania regularnych (przynajmniej corocznych) kontroli spójności i zgodności przepisów, w tym również w ujęciu międzysektorowym oraz w przypadku każdego projektu aktu legislacyjnego, a także do wdrożenia prawodawstwa już przyjętego, w tym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych, oraz do przeznaczenia odpowiednich zasobów na te działania;

58. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru do przeprowadzania regularnych (przynajmniej corocznych) kontroli efektywności prawodawstwa oraz kontroli przestrzegania zasady proporcjonalności, szczególnie w odniesieniu do wymogów obowiązujących małych i średnich uczestników rynku oraz w przypadku każdego projektu aktu legislacyjnego, a także do przeznaczenia odpowiednich zasobów na te działania; wzywa Komisję do opublikowania zielonej księgi zawierającej analizę nowych podejść do promowania proporcjonalności w uregulowaniach finansowych;

59. podkreśla, że grupa środków legislacyjnych ma inne skutki niż składające się na nią poszczególne akty osobno; apeluje do służb Komisji, aby we współpracy z europejskimi urzędami nadzoru, Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym i ERRS przeprowadzały co pięć lat kompleksową ocenę ilościową i jakościową łącznych skutków unijnych uregulowań dotyczących usług finansowych dla rynków finansowych i ich uczestników na szczeblu UE i na poziomie państw członkowskich w celu identyfikacji luk i niedociągnięć, dokonania oceny wyników, efektywności i wydajności uregulowań dotyczących usług finansowych, oraz zadbania o to, by nie zakłócały one uczciwej konkurencji i nie hamowały rozwoju gospodarki; wzywa służby Komisji, aby składały sprawozdania w tej sprawie Parlamentowi Europejskiemu; podkreśla znaczenie przeprowadzania szczegółowych ocen skutków oraz analiz kosztów i korzyści dla przyszłego ustawodawstwa, aby wykazać wartość dodaną ustawodawstwa, w szczególności w odniesieniu do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; zwraca uwagę, że oceny skutków oraz analizy kosztów i korzyści powinny obejmować szczegółowe oceny wpływu środków poziomu 2, które stanowią istotną część unijnych finansowych ram regulacyjnych; przypomina, że kwantyfikacja skutków środków ustawodawczych może być trudna, szczególnie ze względu na fakt, że ich korzyści są trudne do zmierzenia, niemniej wciąż należy stosować metody służące kwantyfikacji;

60. wzywa służby Komisji, aby przeprowadziły pierwszą taką ocenę do końca 2016 r. oraz przedstawiły sprawozdanie na temat ogólnych skutków, a w odrębnych rozdziałach, opierając się również na niezależnych badaniach, poruszyły następujące kwestie:

- skutki w różnych sektorach finansowych, w tym odpowiedni zróżnicowany podział uczestników rynku według wielkości, stopnia złożoności i modelu biznesowego, a także skutki dla podmiotów niefinansowych;
- możliwe luki, przy jednoczesnej analizie możliwości pojawienia się nowych zagrożeń i rodzajów ryzyka, a także powielenia działań i wystąpienia niezamierzonych konsekwencji;
- aktualne i oczekiwane skutki ekonomiczne oraz konkurencyjność europejskiego sektora finansowego na świecie;
- możliwości korzystnego wpływu na realną gospodarkę, w tym MŚP, konsumentów i zatrudnienie;
- potrzeba dalszej poprawy istniejących kanałów finansowania oraz rozszerzenia uzupełniających kanałów finansowania, w tym wpływ na dostęp do finansowania dla MŚP i firm o średniej kapitalizacji;
- wpływ na podaż finansowania długoterminowego i popyt na nie;
- skutki w zakresie alokacji i dywersyfikacji aktywów i ryzyk, a także w zakresie wskaźników kapitału podstawowego tier 1 do sumy bilansowej w instytucjach finansowych;
- efektywność i odpowiedniość uregulowań ramowych dla inwestorów detalicznych, inwestorów instytucjonalnych, konsumentów i klientów, w tym ram dotyczących przejrzystości;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- skuteczność usuwania barier dla jednolitego rynku, ograniczania arbitrażu regulacyjnego i wspierania konkurencji;
- ogólny wpływ na stabilność finansową i pokusę nadużycia, w tym ocena ewentualnych kosztów braku uregulowań i odnośnego ryzyka, z uwzględnieniem skutecznego wdrożenia zaleceń G20, a także ocena poziomu wzajemnych powiązań między firmami finansowymi;
- wpływ na stabilność finansową rachunkowości MSSF opartej na wartości godziwej w porównaniu z ostrożnymi metodami rachunkowości;
- skuteczność i adekwatność ram dla nadzoru makroostrożnościowego w UE;
- zdolność europejskich urzędów nadzoru do wypełniania zadań przydzielonych im zgodnie z obecnymi ramami ustawodawczymi oraz kroki, które mogą być potrzebne do udoskonalenia tych ram, w szczególności finansowania europejskich urzędów nadzoru w niedalekiej przyszłości;
- powiązania ze standardami międzynarodowymi oraz wpływ na globalną konkurencyjność firm europejskich, z uwzględnieniem porównania między UE a innymi dużymi jurysdykcjami pod względem istniejących regulacji i zakresu ich wdrożenia;

61. wzywa Komisję do przedstawienia swoich wniosków Parlamentowi i Radzie oraz ewentualnie do zaproponowania nowych środków;

o

o o

62. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
